

Arrest

nr. 50 656 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SOUDANT, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner, afkomstig uit Zlokukjani (gemeente Skopje). U bent in het bezit van de Macedonische nationaliteit.

U bent gehuwd met K.(...) I.(...) en jullie hebben vier kinderen. In de loop van 2009 begon u als vrachtwagenchauffeur te werken voor een houtbedrijf “Manko Kompani” dat eigendom was van een etnische Albanees, een zekere Risto. Gedurende twee à drie maanden kon u probleemloos uw job uitoefenen.

Op 7 september 2009 werd u tijdens een massale controle door de Alpha-politie tegengehouden toen u met een lading hout naar een klant onderweg was. De Alpha-politie escorteerde u naar het

politiekantoor van Karpos, waar uw lading door de bospolitie werd gecontroleerd. Toen het vervoersbewijs niet in orde bleek te zijn, werden de vrachtwagen en de lading in beslag genomen. Nadien bleef u nog één maand voor dit houtbedrijf werken. Uw baas was bang dat het hout dat hij nog in voorraad had in beslag zou worden genomen. Hij verlaagde de prijs en leende een vrachtwagen van zijn broer om zijn voorraad van de hand te doen.

Op 26 januari 2010 moest u voor de rechtbank verschijnen en kreeg u een boete van 61000 dinar (ongeveer 1000 euro) opgelegd. Uw baas werd veroordeeld tot het betalen van een boete van 10 000 tot 20 000 euro. Sindsdien verwacht hij van u dat u niet alleen de boete van 1000 euro betaalt, maar dat u hem ook vergoedt voor het verlies van zijn vrachtwagen.

Nadat hij de oproeping om voor de rechtbank te verschijnen had ontvangen, kwam uw baas een eerste keer bij u thuis en eiste hij dat u zijn vrachtwagen zou betalen. Aanvankelijk nam u hem niet echt serieus. U dacht dat hij gewoon kwaad was en zich op u afreageerde. Daarna begon u op een bouwplaats te werken bij het laden en lossen van bouwmaterialen. Toen uw vroegere baas nogmaals langskwam, had u door dat het menens was.

Sindsdien probeerde u hem zoveel mogelijk uit de weg te gaan. 's Avonds bleef u niet thuis en ging u naar uw zussen. Uw voormalige werkgever bleef regelmatig, ongeveer tweemaal per week, langskomen en bedreigde uw echtgenote en kinderen. Hij vroeg waar u was en dreigde ermee u te vermoorden als u niet betaalde. U beschikte echter niet over het door hem geëiste geld.

U ging éénmaal klacht indienen bij de politie van Karpos ongeveer op 8 oktober 2009, één maand nadat de vrachtwagen in beslag werd genomen. U sprak er toen met twee politieagenten, een Slavische Macedoniër en een etnische Albanees, die u vertelden dat u naar huis kon gaan en dat ze het wel in orde zouden brengen.

Toen de bedreigingen bleven aanhouden, diende u niet opnieuw klacht in omdat u gemerkt had dat de politie na uw eerste klacht toch niets had ondernomen. Bovendien was u bang en wilde u de problemen niet verergeren. Twee dagen voor jullie vertrek uit Macedonië is uw vroegere baas een laatste keer bij u thuis geweest.

Hierop vertrok u samen met uw gezin naar België en vroeg u hier op 26 april 2010 asiel aan. U verklaarde uit vrees voor uw voormalige werkgever niet naar Macedonië te willen terugkeren.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw Macedonisch paspoort, uitgereikt te Skopje op 22 februari 2010; de Macedonische paspoorten van uw vier kinderen; een lidkaart van de politieke partij "Democratic Forces of the Roma" d.d. 20 oktober 2007; een vonnis d.d. 26 januari 2010 van de rechtbank van eerste aanleg van Skopje waaruit blijkt dat u werd veroordeeld tot het betalen van een boete van 1000 euro wegens het illegaal transport van brandhout; een proces-verbaal van de bospolitie d.d. 7 september 2009; een document van de politie van Karpos betreffende de tijdelijke inbeslagname van goederen d.d. 7 september 2009; een verzoek tot invervolgingstelling vanwege de bospolitie gericht aan de rechtbank van eerste aanleg van Skopje d.d. 10 september 2009; een document van de bospolitie betreffende de uitgevoerde controle op 7 september 2009; een brief gericht aan de rechtbank van eerste aanleg van Skopje vanwege uw raadsman, Meester D.(...) D.(...); en Macedonische medische attesten betreffende de gezondheidsproblemen van uw dochter E.(...)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Het conflict met uw baas R.(...) T.(...) is immers louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard.

In dit verband verklaarde u overigens dat u, behalve met uw vroegere baas, met niemand anders problemen had en dat het conflict met R.(...) T.(...) louter ingegeven was door het feit dat hij eiste dat u hem zou vergoeden voor het verlies van een vrachtwagen die in beslag was genomen nadat de bospolitie tijdens een controle had vastgesteld dat u rondreed met vervalste vervoersbewijzen (zie gehoorverslag CGVS p. 7-9).

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

De problemen met uw voormalige werkgever, R.(...) T.(...), kunnen ook bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Naast het feit dat uw problemen met uw baas tot verbale bedreigingen beperkt bleven (zie gehoorverslag CGVS p. 10), hebt u immers niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met R.(...) T.(...) onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van de problemen met uw voormalige werkgever in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de Macedonische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 9). U werd in januari 2010 weliswaar veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg van Skopje wegens het illegaal transport van brandhout. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat de strafmaat, in uw geval een boete van 1000 euro, een buitenproportionele maatregel betreft.

Daarnaast verklaarde u dat u begin oktober 2009 klacht ging indienen bij de politie van Karpos naar aanleiding van de bedreigingen door uw werkgever (zie gehoorverslag CGVS p. 10-11). Dat was de enige keer dat u de politie op de hoogte bracht van de bedreigingen.

Behalve dit ondernam u geen verdere stappen om hulp of bescherming te vragen. Zo wendde u zich niet opnieuw tot de politie toen de bedreigingen bleven aanhouden. U deed dit niet uit angst dat de problemen nog zouden verergeren en omdat de politie na uw eerste klacht toch niets zou hebben ondernomen (zie gehoorverslag CGVS p. 11).

Uw bewering dat de politie van Karpos niets uitvoerde is echter een loutere veronderstelling en niet gebaseerd op enig objectief gegeven, gezien u toegaf dat u na het neerleggen van uw klacht de werkzaamheden van de politie niet opvolgde (zie gehoorverslag CGVS p. 11).

Hoe dan ook kan uit uw bewering dat u bij de lokale politie geen gehoor vond, niet zonder meer worden afgeleid dat de Macedonische autoriteiten u geen adequate bescherming kunnen/willen bieden.

Zo heeft u nagelaten om voor uw problemen en/of de onwil van de lokale politie om u te helpen een beroep te doen op hogere politieke en/of gerechtelijke instanties.

U stelde in dit verband dat u niet wist tot wie u zich moest richten, noch welke stappen u moest ondernemen om het volgens u ontoereikende optreden van de lokale politie aan te klagen (zie gehoorverslag CGVS p. 12-13). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u tijdens uw proces werd bijgestaan door een advocaat, maar in het kader van de bedreigingen door uw baas contacteerde u hem niet (zie gehoorverslag CGVS p. 12).

Van een asielzoeker kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot zijn eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 de “Sector voor Interne Controle en Professionele Normen” of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politiek systeem te verhogen. Met het oog hierop werden “Citizen Advisory Groups” (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd.

Verder is het zo dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen.

Uit de reeds geciteerde informatie blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de "OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden.

Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politioneel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficiëren ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Commission for Prevention of Corruption" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Ik meen dan ook dat in Macedonië anno 2010 voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovengaande vaststellingen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw lidmaatschap van de partij "Democratic Forces of the Roma" worden niet betwist. Ook de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen staan niet ter discussie. De door u neergelegde gerechtelijke stukken bevestigen dat u inderdaad voor het illegaal transport van brandhout werd vervolgd door de Macedonische justitie, maar hieruit blijken geenszins de door u aangehaalde problemen met uw baas. De medische attesten uit Macedonië maken melding van verschillende gezondheidsproblemen van uw dochter. Medische problemen houden op zich echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u tevreden was over de medische behandeling van uw dochter in Macedonië. Aangaande uw verklaring dat u soms geld moest lenen om de medicatie voor uw dochter te kunnen betalen (zie gehoorverslag CGVS p. 13), dient opgemerkt te worden dat de aangehaalde feiten problemen van socio-economische aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakt u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (z.d.) een schending in van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij geeft een korte uiteenzetting van wat de motiveringsplicht inhoudt en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing "vaag, nietszeggend of in feite een loutere stijlformule" is.

Verder ontkent hij niet dat zijn problemen louter interpersoonlijk zijn van aard, doch houdt hij vol dat hij als Roma geen bescherming kan krijgen in zijn land van herkomst; verzoeker verwijst hiertoe naar een internetartikel "Situation for Macedonia's Roma population worrying: report" van 2 augustus 2010.

Ten slotte roept verzoeker een schending in van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989. Hij verklaart dat voormeld artikel zal geschonden worden indien hij met zijn kinderen dient terug te keren naar zijn land van herkomst gezien ze er geen gepaste opleiding kunnen krijgen. De bestreden beslissing heeft hiermee volgens hem geen rekening gehouden.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal "voor een eerlijke behandeling".

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De stelling in het verzoekschrift (zie p. 4) dat de motivering van de bestreden beslissing "vaag, nietszeggend of in feite een loutere stijlformule" is, is gelet op de motivering sub. 1.2, manifest onjuist. De commissaris-generaal heeft immers omstandig uiteengezet waarom verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te

weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat verzoekers problemen niet vallen onder voormelde criteria gezien zijn problemen inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn hetgeen verzoeker overigens niet betwist (zie het verzoekschrift, p. 5).

Hij stelt wel *“niet de vereiste bescherming te krijgen van de politiediensten en dus van zijn autoriteiten”*.

2.5. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt echter vast dat uit het asielrelaas van verzoeker blijkt (zie het verhoorverslag van 4 juni 2010, p. 10, 19) dat verzoeker slechts één keer klacht heeft neergelegd bij de politie. Dergelijke eenmalige poging is inderdaad onvoldoende om in hoofde van verzoeker aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de bestreden beslissing, gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst en die toegevoegd is aan het administratief dossier, blijkt dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert.

Het internetartikel dat verzoeker neerlegt en waaruit blijkt dat er in Macedonië problemen zijn met de gelijkheid van Roma op vlak van onderwijs, werkgelegenheid en toegang tot gezondheidszorg, zegt niets zegt over de door verzoeker beweerde onwil van de autoriteiten om hem bescherming te verlenen; dit artikel is ook niet van aard om de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich niet onder de bescherming in zijn land van herkomst kan stellen.

2.6. Aangaande de door verzoeker voorgehouden schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, benadrukt de Raad dat voormeld artikel geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde. Dit wil zeggen dat het voornoemde artikel niet geschikt is om op zichzelf rechten toe te kennen aan particulieren waarop zij zich kunnen beroepen voor de nationale, administratieve of jurisdictionele overheden zonder dat bijkomende interne maatregelen nodig zijn ten dien einde.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 4 juni 2010 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is. Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Voor zover het verzoekschrift eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt, wijst de Raad er op dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen of vernietigen.

Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen; het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal is trouwens van rechtswege opschortend krachtens artikel 39/70 van voormelde wet.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Verzoeker toont immers niet aan dat hij voor de voorgehouden problemen met zijn baas geen bescherming kan krijgen in zijn land van herkomst.

Dit in acht genomen is niet voldaan aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/5, §1 van voormelde wet en kan van hem de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet niet worden erkend, noch aan hem de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE